

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXXIV. Sola Ecclesia Romana habet infallibilem fidei regulam: sola
proinde vera.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

vera est Christi Ecclesia, non verò illa, quæ cum inimicis Christi olim damnatis conspirant.

CAPUT XXXIV.

Sola Ecclesia Romana habet infallibilem fidei regulam: sola proinde vera.

430 **C**onsecutio probatur: quia vera Christi Ecclesia infallibilem habere debet fidei suæ regulam, quâ controversias subnascentes dirimere possit. In vera quippe Christi Ecclesia omnia esse non possunt incerta, litibusque interminatis plena. At si ne infallibili regula fidei, omnia sunt incerta, & plena litibus interminatis.

431 **S**ola verò Ecclesia Romana, non verò Lutherana, Calviniana, talem fidei suæ regulam exhibere possunt. Quod quidem de Lutherana, & Calviniana constat ex dictis cap. 32. Romana verò pro infallibili regula fidei habet tum Scripturam sacram, tum Christi & Apostolorum traditiones non scriptas, siquæ pro regula fidei habet verbum Dei scriptum & non scriptum, verum ab adulterino discernens, per infallibile visibilem Ecclesiæ, vel Capituli illius iudicium, ut infra.

CAPUT XXXV.

S. Scriptura, licet non sola, est infallibilis fidei regula.

§. I.

Scriptura sacra definitio.

432 **S**criptura sacra est verbum Dei scriptum. Verbum (inquam) Dei, non latè sumptum (quomodo conciones, seu pias instructiones vocamus verbum Dei, licet S. Scripturæ verbis non exprimentur) sed strictè sumptum pro sermone à Spiritu sancto inspirato & dictato; non quoad substantiam dumtaxat, sed & quoad expressiones & verba; non quòd ista individua verba, quæ jam habemus, dictata fuerint isto idiomate, latino scilicet, gallico, flandrico, &c. (aliàs Biblia latina, quam habemus, dici non deberet Scriptura sacra, uti nec in gallicam, vel flandricam linguam translata: nec enim isto idiomate dictavit eam Spiritus sanctus, sed pro magna parte idiomate hebraico; pro altera parte græco) sed quòd textus originalis, eo modo scriptus fuerit à Scrip- toribus sacris, quo dictatus fuit à Spiritu sancto. Undè sive Scriptura latinè scripta sit, sive gallicè, &c. dici debet Scriptura sacra, dummodò verba & expressiones ipsius respondeant, quoad significationem, verbis in textu originali expressis, ita ut per translationem in aliud idioma non solum expressus fuerit sensus primarius, seu

Tom. II.

primò obvius, sed & vis seu energia verborum expressionumque idiomatis, in quo primitus scripta fuit, quantum fieri potuit in idiomate, in quod facta est translatio. Neque enim vis est in sono vocis, sed in significatione & energia expressionum, quæ servatà, Scriptura in aliud idioma translata, dicitur quidem Scriptura sacra; dependent tamen ab idiomate, in quo fuit à Spiritu sancto dictata: ita ut, difficultate occurrente, ad textum originale recurri possit & debeat, ut videatur, nùm translatio per omnia correspondeat expressioni originali. Magna proinde differentia est inter verba S. Scripturæ, & verba Conciliorum: tametsi enim Spiritus sanctus sic assistat Conciliis Generalibus, ut infallibiles sint definitiones ipsorum, saluberrimæque decreta ad morum reformationem, & disciplinam ecclesiasticam spectantia; omnia tamen verba, quibus exprimentur, dictata non censentur à Spiritu sancto.

Et hinc longè majorem reverentiam (ob majorem excellentiam) debemus verbis & expressionibus S. Scripturæ, quàm Conciliorum (licet Conciliorum definitiones non minùs infallibiles sint, ut dixi) quòd enim Scripturæ sacre expressiones dictatæ fuerint à Spiritu sancto, Scriptura ista testatur 2. Tim. 3. *Omnis Scriptura divinitus inspirata veritas est, &c.* Et 2. Petr. 1. *Spiritu sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines.* Testantur & Patres. Scripturam quippe à Spiritu sancto prolata esse, expressio est Chrysostomi homil. 40. in Joan. à Spiritu sancto dictatam; expressio Augustini in Psal. 59. Testantur etiam Patres, sacros Scriptores fuisse velut calamos Spiritus sancti, juxta illud: *Lingua mea calamus scribae velociter scribens.* Ita S. Augustinus in Psal. 44. & Theodoretus Præfat. in Psalms. S. Irenæus l. 2. contra hæreses c. 47. probat, Scripturas esse profectas, ex eo quòd à Verbo Dei, & à Spiritu ejus sint dictæ. S. Gregorius Præfat. ad libros Moralium, agens de Authore libri Job 1. cap. 1. sic loquitur: *Quis hæc scripserit, valde supervacue queritur; cum tamen Author libri Spiritus sanctus fideliter credatur. Ipse igitur hæc scripsit, qui hæc scribenda dictavit; ille scripsit, qui & illius operis inspirator extitit, & per scribens vocem imitanda ad nos ejus facta transmisit.* Quod ista declarat similitudine: *Si magni cujusdam viri epistolis susceptis, legeremus verba, eaque quo calamo scripta fuissent quæreremus; ridiculum profecto esset, si non epistolarum & Authorem scire, sensumque cognoscere, sed quali calamo earum verba expressa fuerint, indagare studeremus. Cum ergo rem cognoscimus, ejusque rei Spiritum sanctum Authorem tenemus, quando Scriptorem quærimus, quid aliud agimus, nisi legentes literas de calamo perferuari?*

Quòd si Scriptura sacra sit à Spiritu san-

X